

РЕШЕНИЕ

№ 232

гр. Смолян, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева
Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Росица Н. Кокудева Въззивно гражданско дело
№ 20215400500352 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258- чл.273 ГПК.

Постъпила е **въззивна жалба** с вх.№1307/02.08.2021г. от М. Б. АНГ., ЕГН: *****, с адрес село Ср., ул. Т. № ** чрез адв. М. Ор. против решение № 63/19.07.2021г., постановено по гр. д. 339/2020г. по описа на районен съд Мадан **в частта**, с която съдът е постановил, че признава за установено, че М. Б. АНГ., ЕГН *****, с адрес: с. Ср., общ. М., обл. См., ул. „Т.“ № ** дължи на „Агенция за контрол на просрочени задължения“ ЕООД, ЕИК 202527341, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П. В.“ № **, ет. *, представлявано от Ив. Ц. К. и Ян. Б. Ян. - управители следните суми: за разликата **над 42,00 лева до 492,00 лева** - главница по Договор за кредит Бяла карта с № 565091 от 04.12.2018 г., сключен между М. Б. АНГ. и Ак. Ф. ООД, прехвърлени от А. Ф. ООД в полза на Агенция за контрол на просрочени задължения ЕООД с Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 11.11.2016 г., Приложение № 1 към него от 31 март 2020 г.; **103,67 лева договорна лихва** за периода от 10.12.2018 г. до 06.09.2019 г.; **34,29 лева мораторна лихва** върху непогасената главница за периода от 07.09.2019г. до 28.09.2020 г, ведно със законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК-12.10.2020г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК №100/15.10.2020 г. по ч.гр.д. № 268/2020 г. по описа на РС М., както и в

частта, в която е осъдил М. Б. АНГ., ЕГН *****, с адрес: с. Ср., общ. М., обл. См., ул. „Т.“ № . да заплати на „Агенция за контрол на просрочени задължения“ ЕООД, ЕИК 202527341, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П. В.“ № **, ет. *, представлявано от Ив. Ц. К. и Ян. Б. Ян. - управители сумата **от 336 лева** /триста тридесет и шест лева/ - разноски по гр.д. № 339/2020 г. по описа на РС Мадан и сумата **от 144 лева** /сто четиридесет и четири лева/ разноски по ч.гр.д. № 268/2020 г. съразмерно с уважената част от исковите. Счита за основателни и доказани съображенията за **недействителността на договора**, изложени в писмения отговор на исковата молба и депозираните писмени бележки. Намира, че отношенията на страните попадат под правната регламентация на Закона за потребителския кредит (в сила от 23.07.2014 г. и намиращ приложение към процесния договор), в това число и относно недействителността на договора. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1 от ЗПК, договорът следва да е сключен в писмена форма на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора, а в разпоредбата на чл. 11, ал.1-2 от ЗПК са изчерпателно изброени задължителните реквизити на договора, като съобразно чл.20 от ЗПК, когато не са спазени изискванията по чл. 10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и 20 и ал.2 и чл. 12, ал.1, т.7-9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и в тази хипотеза, съгл. чл. 23 от ЗПК, когато договорът за кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихви или други разходи по кредита. Счита, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, тъй като не са упоменати условията за прилагането на лихвения процент; индекс или референтен лихвен процент, не е регламентиран и размерът на „печалбата на кредитора“ /възнаградителна лихва/, като не е посочено каква част от погасителната вноска представлява главница и каква - лихва, такси и пр. Счита, че е нарушена и т.10 на ал. 1, т.к. в договора кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Намира, че липсва ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият от 45,90 % /. В този порядък следва да се посочи, че, съобразно разпоредите на ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая, в договора за кредит яснота досежно тези обстоятелства липсва. Посочен е лихвен процент по заема /който е фиксиран/, отделен дневен лихвен процент, както и годишно оскъпяване по заема, но не се изяснява как тези стойности се съотнасят към ГПР. Следва да се има предвид, че ГПР е величина, чийто

алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия, е недопустимо /в материалноправен смисъл/. Тези съставни елементи обаче, остават неизвестни, при което се създават предпоставки кредиторът да ги кумулира, завишавайки цената на ресурса. Счита ,че не става ясно какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото в тарифата към заема освен лихвения процент са предвидени и такси за теглене на пари в брой от банкомати в страната и чужбина, както и за неоснователно оспорена транзакция. Твърди ,че от изложеното не може да се направи еднозначен извод, че тези разходи са включени при формиране на ГПР, нито че същите са изключени. Ето защо, не е ясно по какъв начин е формиран, неясни са както компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема. След като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват, следва по разбираем за потребителя начин да посочи какво точно е включено в тях.

Договорната лихва в размер на 45,9 % - фиксиран годишен процент по заема счита ,че **противоречи на добрите нрави**, което представлява основание за нищожност чл.26, ал.1 предложение второ от ЗЗД, тъй като надвишава трикратния размер на законната лихва, въведена като критерий за допустим размер на договорната лихва. Към датата на сключване на процесния договор твърди ,че са били приети разпоредбите на ал. 4 и ал. 5 на чл. 19 от ЗПК, в сила от 23.07.2014 г., според които годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от **пет пъти размера** на законната лихва по просрочени задължения, а клаузите в договори, надвишаващи този размер, се считат нищожни. Договорения ГПР между страните в размер на 39,60%, не надхвърля петкратно размера на законния такъв за времето на сключване на договора от 10,00%, при определения от БНБ основен лихвен процент /0%/ и 10 пункта надбавка. Към датата на сключване на договора за кредит липсват императивни разпоредби на закона по отношение размера на възнаградителната лихва. Счита ,че в случая се касае за потребителски договор, при който едната страна е по-слаба икономически, поради което се ползва със засилената защита на ЗЗП и ЗПК, следва да се приеме, че максималният размер на лихвата (било възнаградителна, било за забава) е ограничен.Твърди ,че лихвения процент е некоректно посочен в договора за кредит, тъй като той е изчислен в нарушение на чл.19 ал.3 от ЗПК, а именно - без да бъдат взети предвид плащанията по клаузата за неустойка.Намира ,че липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл.22 ЗПК - изначална недействителност, тъй като същите са изискуеми при самото сключване.Поради това счита ,че потребителят - ответник би следвало да дължи връщане само на **чистата стойност по кредита**, но не и лихви или други разходи.Счита ,че договора е недействителен и не се дължи нищо друго освен главница по него - сумата от 500,00 лева. Поради това намира ,че районен съд - Мадан е постановил едно неправилно съдебно решение в обжалваната с настоящата въззивна жалба част, което моли въззивния съд да отмени и със свой съдебен акт да отхвърли

исковите претенции за сумите над 42,00 лева главница по Договор за кредит Бяла карта с № 565091 от 04.12.2018 г., сключен между М. Б. АНГ. и Аксес Файнанс ООД, прехвърлени от Аксес Файнанс ООД в полза на Агенция за контрол на просрочени задължения ЕООД с Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 11.11.2016 г., Приложение № 1 към него от 31 март 2020 г.; 103,67 лева договорна лихва за периода от 10.12.2018 г. до 06.09.2019 г.; 34,29 лева мораторна лихва върху непогасената главница за периода от 07.09.2019г. до 28.09.2020 г, ведно със законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК-12.10.2020г. до окончателното изплащане на вземането.Претендира разноси за първата и въззивната инстанции.

В законният срок е постъпил **писмен отговор** с вх. №1462/03.09.2021г./с пощенско клеймо от 31.08.2021г./ от „АГЕНЦИЯ ЗА КОНТРОЛ НА ПРОСРОЧЕНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ" ЕООД, ЕИК: 202527341, със седалище и адрес на управление: град София, п. к. 1527, ул. „П. В." № **, етаж *, представлявано от Ян. Б. Ян. чрез юриск.. Хр. Ат. Ат. който намира ,че въззивната жалба е неоснователна и моли въззивния съд да потвърди като законосъобразно и обосновано обжалваното решение .Относно оспорването на договорната лихва, моли въззивния съд да приеме,че възнаградителната лихва представлява договореното и съответно дължимо възнаграждение на кредитора за ползването на отпуснатата от него в заем сума. Задължението на длъжника включва както връщане на дължимата главница, така и плащане на договорената цена - възнаградителната лихва, установена за първоначално договорения срок за връщане на заема.Твърди , че след изпадането си в забава кредитополучателят продължил да ползва/ заетата сума, то в противоречие с принципа за недопустимост на неоснователното обогатяване е изводът, че за него отпада задължението да заплаща възнаграждението /цената/ за ползването на заетата сума. Възприемането на този извод означава да се възложи неблагоприятна правна последица от неизпълнението на кредитополучателя не върху него, като неизправна страна, а на страната на кредитодателя, което е в противоречие с основния правен принцип, че всяка страна по договора отговаря за собственото си виновно неизпълнение и вредите от него, причинени на насрещната страна.Намира че уговорения лихвен процент не представлява и не се свежда единствено до възнаграждение за ползване на главницата до нейното връщане, а е цена на услугата по предоставяне на паричния заем. Твърди ,че заема е предоставен от финансова институция по чл. 3, ал. 2 от Закона за кредитните институции, която отпуска заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, т. е. възможностите й в тази насока са по-ограничени в сравнение с банките.Твърди ,че достъпа на ответника до паричния ресурс - предмет на договора е бърз, лесен и необезпечен. Обективните ползи за заемателя от този начин на предоставяне на кредит имат своята цена в гражданския оборот, която е фиксирана в договора и длъжника се е съгласила да я заплати при сключването му. Поради това тази цена не може да бъде приравнена на възнаградителна лихва и не следва да бъде обсъждано съответствието на размера й с добрите нрави.

Твърди ,че към момента на сключване на договора за кредит в действащото законодателство е нямало ограничение на максималния размер на цената на услугата -предоставяне за ползване на паричен заем. От друга страна, законната лихва за забава, по никакъв начин не ограничава правото на страните да уговорят цена на услуга (ползване на паричен заем] в различен размер. Моли съда да обърне внимание ,че задължението по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД не е наречено от законодателя с термина „лихва“, а е определено като обезщетение за вреди от неточното /забавено/ изпълнение или от пълното неизпълнение на главното задължение. За разлика от лихвата,счита ,че това вземане няма възнаградителен характер и не се дължи на договорно, а **на законно основание**. Поради това следва да се приеме, че няма пречка страните да уговорят договорна лихва над размера на законната такава - свободата на договаряне не е ограничена от разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от ЗЗД. Размерът на договорната лихва се определя по взаимно съгласие на страните като част от договорната свобода, с която същите разполагат. В случая твърди ,че страните свободно са уговорили съдържанието на договора за кредит, включително и размера на лихвите. Законната лихва има за цел да регулира лихвата при забава за изпълнение на едно задължение. Тя не е цена за услуга, а санкция за неизпълнение. Поради тази причина законната лихва и нейния държавно определен размер не е показател, на база на който може да се определи дали една цена за услуга -предоставяне на заем - отговаря на „добрите нрави“. Договорната лихва по своята същност представлява „цена“ за ползване на парични средства за определен период от време. Тази „цена“ се формира от няколко фактора - разходи на търговеца за предоставяне на услугата заем, конкуренция на пазара, ниво на обслужване, риск от неизпълнение от страна на Кредитополучателя. „Добрите нрави“ не регулират цените на стоките и услугите. Нарушение на добрите нрави счита ,че би имало при заблуждение относно цената на определена стока, но когато една цена е ясно и коректно посочена, когато една услуга не е задължителна за ползване и потребителят сам при свободно формирана воля решава дали иска да я ползва или не при посочената цена, тогава противоречие с „добрите нрави“ твърди ,че не може да има. Относно искането на ответната страна за присъждане на по-малка от присъдената с първоинстанционното решение главница е необосновано, като моли същото да не бъде уважено. Моли въззивния съд в този смисъл да се произнесеПретендира разноски за настоящата инстанция ,които представляват юрисконсултско възнаграждение в размер на 350.00 лева Моли, в случай, че съдът уважи подадената въззивна жалба, да намали сумата за съдебни разноски на въззивника, съгласно разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК .

В съдебно заседание пред окръжен съд –Смолян жалбоподателят М. Б. АНГ. ,редовно призован ,не се явява и не изпраща представител. Постъпило е писмено становище от адв.Орм. , с което моли съда да отмени решението на районен съд гр.Мадан в обжалваните му части и със свой акт да отхвърли претенцията за сумата **над 42 лева** –главница по Договор за кредит Бяла карта №565091/04.12.2018г. сключен между М. Б. АНГ. и А. Ф. ООД ,прехвърлени с цесия от 11.11.2016г. ,в частта за договорната лихва в

размер на 103,67 лева за периода от 10.12.2018г. до 06.09.2019г. ,в частта за мораторна лихва в размер на 34,29 лева върху непогасената главница за периода от 07.09.2019г до 28.09.2020г. ,ведно със законна лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл.410 ГПК - 12.10.2020г. до окончателно изплащане на вземането.Претендира адв. възнаграждение по реда на чл.38,ал.2 ЗА

Въззиваемият Агенция за контрол на просрочени вземания гр.София ,редовно призована ,не се явява и не изпраща представител Постъпило е писмено становище от юриск.Атанасов който моли съда да потвърди решението на районен съд –Мадан в обжалваните му части като законосъобразно и обосновано постановено.Претендира разноски по представен списък на разноските по чл.80 ГПК

Смолянският окръжен съд намира ,че въззивната жалба е **процесуално допустима**.Депозирана е от надлежно упълномощен процесуален представител , в законният срок , с внесена междувременно държавна такса ,срещу съдебен акт , който подлежи на обжалване и при наличие на правен интерес от търсената защита.

Разгледана по същество е **е частично основателна** по следните съображения:

В районен съд гр.Мадан е предявен положителен установителен иск с правно основание чл.422,ал.1 във вр. с чл.415 ГПК от ищеца Агенция за просрочени задължения ЕООД да признае за установено спрямо ответника М. Б. АНГ. , че съществуват вземанията на ищеца спрямо ответника, произтичащи от договор за кредит Бяла карта с № 565091 от 04.12.2018 г., сключен между М. Б. А. и А Ф. ООД, прехвърлени/цесия / от А. Ф. ООД в полза на Агенция за контрол на просрочени задължения ЕООД с Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 11.11.2016 г., Приложение № 1 към него от 31 март 2020 г.в размер на **492 лева главница; 103,67 лева** възнаградителна лихва за периода от 10.12.2018 г./първата транзакция по картата/ до 06.09.2019 г. /настъпване на предсрочната изискуемост/; **147,60 лева** неустойка за неизпълнение на договорно задължение; **200 лева** разходи и такса за извънсъдебно събиране на просроченото задължение; **34,29 лева** мораторна лихва върху непогасената главница за периода от 07.09.2019 г. /денят, следващ датата на настъпване и обявяване предсрочната изискуемост/ до 28.09.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК - 12.10.2020 г. до окончателното изплащане на дължимите суми.

С обжалваното решение Мадански районен съд е отхвърлил предявените искове за установяване на вземане в размер на 147,60 лева – неустойка за неизпълнение на договорно задължение и вземане в размер на 200 лева ,представляващо разходи и такси за извънсъдебно събиране на просрочено задължение .В тези части решението не е обжалвано и е влязло в законна сила .

По делото е приложено ч. гр. д. № 268/2020 г. по описа на районен съд Мадан, от което е видно , че по заявление на „Агенция за контрол на

просрочени задължения“ ЕООД, депозирано на 12.10.2020 г., е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу ответника за вземанията, предмет на настоящия иск.

Смолянският окръжен съд констатира ,че от странте по делото се признава сключването на **04.12.2018** г. на договора за кредит „Бяла карта“ между „Аксес Файнанс“ ООД и М. Б. АНГ.; усвояването от последния в заем на общо **940 лв.** по този договор чрез тегления посредством предоставената му от кредитодателя карта, задължението му да ги връща на посочените в договора дати, както и обстоятелството ,че М.А. е правил по договора плащания в полза на кредитора общо в размер на **898 лева** за изпълнение на свои задължения

Съгласно чл. 2, ал. 1 от приложения по делото Договор за кредит „Бяла карта“ от 04.12.2018 кредитодателят предоставя на кредитополучателя револвиращ кредит в максимален размер от **500 лева.**, под формата на разрешен кредитен лимит, който се усвоява чрез международна кредитна карта Access Finanse/iCard/Visa. Съгласно чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Договора кредитополучателят **може по всяко време да усвоява суми от главницата** до максималния размер на кредитния лимит, като следва да заплаща до всяко **2-ро число** на месеца текущото си задължение, дължимо за предходния месец.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора срока на кредита е неопределен, фиксиран е лихвен процент по заема **45.9%** и 0,12 % дневен лихвен процент върху усвояения размер на кредита.

Въззивният съд в настоящият си състав констатира ,че не са спазени изискванията на чл.11,ал.1т.9 ЗПК/в сила от 23.07.2014г./Съгласно чл.11,ал.1т.9 от Закона за потребителския кредит договорът за потребителски кредит трябва да съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти.Съдът констатира ,че не са упоменати условията за прилагане на лихвения процент ,не е регламентиран размера на печалбата на кредитора /така наречената възнаградителна лихва / ,тъй като не е посочено каква част от погасителната вноска представлява главница , каква лихва ,такси и други Видно от стр.116 от първоинстанционното дело – заключението на в.л. Бистра Рускова - месечната вноска съдържа в себе си и неустойка и такси за събиране по чл.21,ал.4 от договора ,освен главницата и договорната лихва

Освен това правилно е направено възражение от страна на длъжника чрез пълномощника му ,че е нарушена разпоредбата на чл.11,ал.1т.10 от ЗПК,съгласно която потребителският договор трябва да съдържа **годишния процент на разходите по кредита** и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния

процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Липсва ясно разписана методика как се формира лихвения процент от 45,90%. А годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, като липсва яснота какво включва този процент на разходите. А липсата на всяка едно от тези изисквания, които са императивни, води до изначална недействителност на договора, съгласно чл. 22 ЗПК. Поради това длъжника би следвало да върне само чистата стойност по кредита, но не и лихви и други разходи. Следователно сключеният договор е недействителен и не се дължи нищо друго освен главницата по него - 500 лева.

По делото в първата инстанция е назначена, изслушана, приета и неоспорена СИЕ като вещото лице Рускова установява, че по процесния договор кредитополучателят е усвоил сумата от **940 лева**/а не 500 лева както е по договора /, в периода 11.12.2018г. до 18.05.2019г., както следва: на 11.12.2018г. – 250 лева, на 13.12.2018г. – 50 лева, на 16.12.2018г. – 150 лева, на 01.01.2019г. – 180 лева, на 06.01.2019 г. – 10 лева, на 07.01.2019г. – 40 лева, на 10.01.2019г. – 30 лева, на 12.01.2019г. – 50 лева, на 26.01.2019г. – 50 лева, на 27.01.2019 г. – 40 лева, на 30.03.2019г. – 20 лева, на 28.04.2019г. – 30 лева на 05.05.2019г. – 30 лева на 18.05.2019 г. – 10 лева.

Ответникът М.А. е извършил плащания в размер на **898 лева**. Посочен е от вещото лице вариант на задълженията на кредитполучателя, при който той не дължи лихва и други разходи, а само чистата стойност на кредита, според който извършените плащания се отнасят само за погасяване на усвояваната главница, според който вариант дължимия остатък от главницата би възлизал на **42 лева**. В този смисъл е и писменото становище на пълномощника на жалбоподателя, че иска се явява основателен и доказан до размер на **42.00 лева главница**, за разликата над 42 лева до присъдените 492 лева главница и за 103,67 лева договорна лихва за периода от 10.12.2018г. - 06.09.2019г. както и мораторна лихва за сумата 34,29 лева върху непогасената главница за периода от 07.09.2019г. до 29.09.2020г., ведно със законна лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 12.10.2020г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение №100/15.10.2020г. по ч. гр. д. №268/2020г. по описа на районен съд гр. Мадан ще следва да бъде отменено обжалваното решение като незаконосъобразно и необосновано постановено и отхвърлени акцесорните исковите претенции като неоснователни и недоказани. Ще следва да бъде потвърдено обжалваното решение в частта, с която е уважен иска с правно основание чл. 422 ГПК за сумата 42 лева главница по договора за кредит, ведно със законна лихва върху тази сума от деня на депозиранена заявлението 12

Ще следва да бъде осъдена Агенция за контрол на просрочени задължения гр. София да заплати в полза на адв. М. Ор. разноски за въззивната инстанция, представляващи адв. възнаграждение на основание чл. 38 ЗАВъв вр. с чл. 7, ал. 2 т. 1 от Наредба №1 /09.07.2004г. за минималните размери на адв. възнаграждения, в размер на 300 лева, а в полза на жалбоподателя М.А. разноски, представляващи държавна такса в размер на 25.00 лева

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №63/19.07.2021г. по гр.д. №339/2020г. по описа на районен съд гр.М. в частта ,с която е признан за установено , че М. Б. АНГ., ЕГН *****, с адрес: с. Ср., общ. М., обл. См., ул. „Т.“ № ** дължи на „АГЕНЦИЯ за КОНТРОЛ на ПРОСРОЧЕНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ“ ЕООД, ЕИК 202527341, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П. В.“ № **, ет. *, представлявано от Ив. Ц.К. и Ян. Б. Ян. – управители ,суми за разликата над **42.00/четиридесет и два лева /лева до 492 лева (четиристотин деветдесет и два лева) – главница по Договор за кредит Бяла карта с №565091 от 04.12.2018 г., сключен между М. Б. АНГ. и Аксес Файнанс ООД, прехвърлени от Аксес Файнанс ООД в полза на Агенция за контрол на просрочени задължения ЕООД с Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 11.11.2016 г., Приложение № 1 към него от 31 март 2020 г; 103,67 лева /сто и три лева и шестдесет и седем стотинки/ договорна лихва за периода от 10.12.2018 г. до 06.09.2019 г.; 34,29 лева /тридесет и четири лева и двадесет и девет стотинки/ мораторна лихва върху непогасената главница за периода от 07.09.2019 г. до 28.09.2020 г, ведно със законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК - 12.10.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК №100/15.10.2020 г. по ч.гр.д. № 268/2020 г. по описа на РС Мадан, както и в частта ,с която е осъден М. Б. АНГ. ЕГН *****, с адрес: с. Ср., общ. М., обл. См., ул. „Т.“ № **, да заплати в полза на Агенция за контрол на просрочени задължения гр.С. ул. „П. В.“ № **, ет. *, представлявано от Ив. Ц. К. и Я. Б. Я. – управители ,разноски в размер на **336 лева** разноски по гр.д. №339/2020г. по описа на районен съд Мадан и **144 лева** по ч.гр.д. №268/2020г. по описа на районен съд Мадан като незаконосъобразно и необосновано и вместо това ПОСТАНОВЯВА**

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от „АГЕНЦИЯ за КОНТРОЛ на ПРОСРОЧЕНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ“ ЕООД, ЕИК 202527341, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П. В.“ № **, ет. *, представлявано от Ив. Ц. К. и Ян. Б. Ян. – управители ,срещу М. Б. АНГ., ЕГН *****, с адрес: с. Ср., общ. М., обл. См., ул. „Т.“ № **, за установяване на суми за разликата над **42.00/четиридесет и два лева /лева до 492 лева (четиристотин деветдесет и два лева) – главница по Договор за кредит Бяла карта с №565091 от 04.12.2018 г., сключен между М. Б. АНГ. и Аксес Файнанс ООД, прехвърлени от Аксес Файнанс ООД в полза на Агенция за контрол на просрочени задължения ЕООД с Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от 11.11.2016 г., Приложение № 1 към него от 31 март 2020 г; 103,67 лева /сто и три лева и шестдесет и седем стотинки/ договорна лихва за периода от 10.12.2018 г. до 06.09.2019 г.; 34,29 лева /тридесет и четири лева и двадесет и девет стотинки/ мораторна лихва върху непогасената главница за периода от 07.09.2019 г. до 28.09.2020 г, ведно със законната лихва върху**

главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК - 12.10.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК №100/15.10.2020 г. по ч.гр.д. № 268/2020 г. по описа на РС Мадан,като неоснователни и недоказани.

ПОТВЪРЖДАВА решение №63/19.07.2021г. по гр.д. №339/2020г. по описа на районен съд гр.Мадан в частта ,с която е признан за установено , че М. Б. АНГ., ЕГН *****, с адрес: с. Средногорци, общ. Мадан, обл. Смолян, ул. „Т.“ № ** дължи на „АГЕНЦИЯ за КОНТРОЛ на ПРОСРОЧЕНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. С. ул. „П. В.“ № **, ет. *, представлявано от Ив.Ц. К. и Ян. Б. Ян. – управители ,сума 42.00/четиридесет и два лева /лева – главница по Договор за кредит Бяла карта с №565091 от 04.12.2018 г., сключен между М. Б. АНГ. и Аксес Файнанс ООД, прехвърлени от Аксес Файнанс ООД в полза на Агенция за контрол на просрочени задължения ЕООД с Рамков договор за прехвърляне на парични задължения (цесия) от11.11.2016 г., Приложение № 1 към него от 31 март 2020 г ,ведно със законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК - 12.10.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК №100/15.10.2020 г. по ч.гр.д. № 268/2020 г. по описа на РС Мадан

РЕШЕНИЕТО в останалите части не е обжалвано и е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ за КОНТРОЛ на ПРОСРОЧЕНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П. В.“ № **, ет. *, представлявано от Ив. Ц. К. и Ян. Б. Ян. – управител,да заплати в полза на адв. М. Ор.разноски за въззивната инстанция представляващи адв. възнаграждение на основание чл.38 ЗА в размер на **300**/триста / лева , а в полза на М. Б. АНГ., ЕГН *****, с адрес: с. Ср., общ. М., обл. См., ул. „Т.“ № **,разноски за въззивната инстанция ,представляващи държавна такса в размер на **25**/двадесет и пет /лева

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____